

CERKVENI GLASNIK

Izhaja zadnji teden v mesecu ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO Posamezna številka stane 2 Din.

Socialistom in komunistom.

Seveda pišem samo za tiste, ki imajo še kaj vere in pa zdravega razuma! Samo za tiste, ki hočejo resnico spoznati! Drugim je itak zastoj vsaka pametna beseda, ko se boje resnice kakor vrug križa. Če bi Kristus prišel in jim govoril, pa bi še vpili, da laže —

Zadnji članek »Tržiškemu delavstvu« v februarški številki je delavstvo — tudi velik del socialistov — sprejelo kakor je bil mišljen — dobrohotno. To me v resnici veseli. Znamenje, da je še dosti dobrega med našim delavstvom. Tega delavstva bi bilo res škoda, da bi ga upropaščali lažnjivci in izkoriščevalci! Zato sem se namenil, da izpregovorim še nekaj besed tistim, ki so dobre volje!

V komunističnem Delavsko-kmečkem listu mi znani nekdo očita, da v Cerkvemem glasniku lažem. Seveda ne pove, katero laž da sem napisal. To je kaj komod stališče: vpiti, da kdo laže, a ne povedati, kaj in kje je laž! A ravno takrat, ko je komunistični dopisnik iz Trziča očital laž Cerkvememu glasniku, je krožila po predilnici prav poučna zgodba, kako je moral komunistični dopisnik preklicevati svoje trditve o souslužbencu, katerega bi bil s svojimi neresničnimi obdolžitvami kmalu spravil ob službo — Kje je resnica in kje je laž — — —!?

Blagoslov komunizma nam prav lepo slikajo delavski zastopniki iz Poljske, ki so šli na Rusko študirat delavske razmere in so pred kratkem izdali svoje poročilo. Ti sedaj pišejo v svojem poročilu, da delavstvo na Ruskem dela 12 do 16 ur na dan — —! Da je delavstvo zelo slabo plačano, da pri tem dolgem delavnem dnevu — strada, ker ne zasluži dovolj za svoj živč. Tako poročajo delavski zastopniki! To je lahko vsak bral, če je hotel. Seveda, delavski prijatelji komunisti v svoji resnicoljubnosti tega ne povedo svojim zapeljancem delavcem, ampak jim še vedno govore o delavskih nebesih v komunistični Rusiji. Delavstvu — pravijo — se tam sijajno godi! Seveda se sijajno godi — a ne delavstvu, ampak delavskim komunističnim voditeljem! Ti žive danes bolj razkošno, kot so prej kapitalisti in plemstvo, uboga delavska para pa še huje strada kot je prej!

Kako komunisti v verskem oziru delajo v pogubo delavstva, kako pokvarjajo delavsko mladino, je itak splošno znano. Znani politik in svobomislec dr. Kramar iz Češke je tudi obiskal komunistična nebesa na Ruskem in je o tem napisal v svoji knjigi »Russische Krisis« sledeče: »Prisiljeno medsebojno občevanje obeh spolov, čisto materialistična vzgoja, ki ne pozna nobenega čustvovanja, dozoreva grozne posledice na 12 do 14 letni mladini. S cinizmom, ki mu ni enakega na svetu, podpirajo boljševiki npravstveno propast. Noseče 14-letne deklice dobivajo dvojno hrano — da propagirajo nesramnost — starše je pa lakota fizično in moralno strla.« Do 18 leta je v blaženi komunistični državi prepovedano učiti mladino verouk, boljševiki ji pa povsod ubijajo v glavo brezboštvo in nečistost, mladino moralno popolnoma upropaščajo in ustvarjajo nečistnike in samopašne brezverce.

To so dejstva! In sedaj, prijatelji delavci, kaj menite, ali more za takimi uničevalci delavske sreče, poštenosti, za takimi pohujšljivci mladine, za takimi brezverci in uničevalci vere — ali more iti za njimi delavec, ki ima še trohico po-

štenja in vere?! Ali se ne bo vsak poštenjak z gnjusom obrnil od komunizma in boljševizma?! Kdor gre z njimi, podpira to delo proti veri in proti poštenosti, podpira delo za propast človeške družbe!

Podobno velja tudi o materialističnih in marksističnih socialistih v Nemčiji in pri nas. Njih glavni namen je podiranje vere in morale, uničevanje krščanstva med delavstvom!

Prav značilna in poučna je najnovejša afera v socialističnem taboru na Dunaju. Urednik socialističnega lista »Der Abend«, Aleksander Weiss, se je posebno pečal s protikapitalistično propagando, z veliko slastjo je preganjal kapitaliste, udrihal je neusmiljeno po bankirjih in tovarnarjih, napadal celo žene fabrikantov, prinašal na dan razne družinske škandale, z eno besedo: bil je »velik bojevnik za delavske interese«, voditelj socialističnega delavstva in kakor je na podlagi tega pisanja mislilo delavstvo: požrtvovalni delavski dobrotnik! A čudno, pogosto so ti napadi kar naenkrat prenehali, iz vsega grmenja ni bilo nič dežja. Mnogi prej nevarni kapitalisti in bankirji so se naenkrat spremenili v prijatelje delavstva —. In sedaj je prišlo na dan! Ta socialistični borec za delavske interese je le toliko časa napadal kapitaliste in bankirje, dokler ni dobil prav mastne napitnine; ko pa je enkrat spravil milijonček v socialistični žep, pa ni bil napadani kapitalist prav nič več nevaren delavstvu in vsi napadi so naenkrat ponehali. Tako si je nabral ta »delavski prijatelj« in velik socialist okrog 30 milijonov dinarjev! Ta »borba za delavske pravice in za ubogo delavsko paro« mu je sijajno nesla, poleg tega je pa še užival pri socialistih najboljši sloves dobrotnika in zagovornika delavskega stanu. Da je kaj rad udrihal po »debelih farjih, njihovih nenasitnih bisagah in lažeh«, se samo po sebi umeje — — Ta »kšeft« mu je sijajno nosil, kakor rečeno do 30 milijonov dinarjev ali 30 milijard avstrijskih kron — —! To je toliko časa delal, da je končno prišla oblast na sled tej izsiljevalni borbi za »delavske« — bolje rečeno koristolovske interese — in Weissa so lepo zaprli v luknjo.

Pred kratkim sem dobil v roke Anton Kristana list »Pod lipo« in bral v njem prizor pod naslovom »Rdeči zveličar«. Toliko bogokletstva, kot tu, še nisem zlepa bral! Vsak kristjan, ki je še kristjan, bi moral z gnjusom vreči od sebe tako umazano čtivo, kot je to. Boga seveda po njem sploh ni, duhovniki v tem članku tudi ne verujejo v bivanje božje, duhovniki so mu sploh največji lažnjivci, zločinci, morilci, ki so krivi vsega gorja — — O duhovnikih piše oziroma pusti Kristusa govoriti v igri: »Vi — duhovniki — ste bogokletniki. Vaši pitani trebuhu, s katerimi se mimo lačnih drenjate, svilena oblačila, s katerimi mimo polnagih šumite: bogokletstvo. — Bojna morišča, kjer umirajo ljudje, da vam polnijo nenasitne žepce: bogokletstvo. Vi sami, vaše bistvo in vaše življenje: bogokletstvo!«

Tako in v tem duhu pusti pisati v svojem listu socialistični voditelj Anton Kristan. Če bi »pitane trebuh« naših duhovnikov primerjali z njegovo pitanostjo, potem vsak izmed delavstva ve, da voditelj socialističnega delavstva odvaga vsaj po dva duhovnika in sploh so redki eksemplari med duhovniki, ki bi se mogli z njegovo »pitanostjo« primerjati —. Sicer je nahujskanim socialistom na duhovniku vse narobe in zlo. Če je debel, mu očitajo »pitanost«, ko je pa mimo njih

šel nekoč zelo suh duhovnik, so pa z zlobo kazali za njim: »Glejte, ta je pa ničast in žleht, da mu še jed ne koristi!«

Tako postopanje in pisanje in hujskanje ubogega delavstva je čisto navadna barabska kultura, brez omike, brez srca, brez sramu, ki gre samo za tem, da podivja ubogega delavca.

In če še primerjamo »nenasitne žepce duhovnikov« z žepom Antona Kristana, je čisto gotovo, da vsi duhovski žepi ne napolnijo mošnje gospoda Kristana. Jaz mu privoščim milijončke in bi mu jih ne očital, ampak, da gre človek, ki je kot delavski voditelj postal milijonar, čigar premoženje presega premoženje vse duhovščine naše škofije, da gre ta v svojem listu pisati o »nenasitnih žepih duhovščine«, to je že višek predrznosti! Gospod Anton Kristan, pokažite le enega duhovnika, ki bi bil med vojsko postal milijonar! Mi pa poznamo delavske voditelje, ki so v vojni polnili svoje žepce in postali milijonarji! Povejte le enega samega duhovskega delavskega voditelja, ki bi bil bogatelj kot delavski voditelj! Mi pa poznamo socialistične voditelje, ki so kot delavski voditelji postali debeli milijonarji!

Prijatelji, delavci, ali vas ne bo sram, da vas hočejo s takim pisanjem samo podivjati in tako nizkotno nahujskati? Vas, kar vas je le količkaj dostojnih mož in fantov, vprašam: Ali se ne sramujete takega pisanja in tako nizkotnega načina hujskanja? Če imate še trohico vere in le eno zrno spoštovanja do svoje delavske časti, morate obrniti hrbet tistim, ki vam tako nizkotno čitivo pošiljajo — —!

Socializem — namreč materialistični — hoče ubiti vso vero in moralo v delavstvu in demoralizirati delavsko mladino! Naj navedem za to jasne dokaze!

Na Dunaju imajo socialisti društvo Kinderfreund, v katerem mladini pripovedujejo, da je duhovnik največji lažnik, otrokom prepovedujejo hoditi k maši, smešijo in blatijo cerkvene obrede. Njihovo glasilo »Soz. Erziehung« piše proti vsaki verski vzgoji; tako je n. pr. l. 1924, str. 94 zapisal ta list: »Odklanjamo vero kot da ona utrjuje npravnost, vzgoja naj ne bo verska.« Šolsko poročilo neke dunajske šole poroča, da se dekleta in fantje nagaj kopljejo — v šolskih kopalnicah in na izletih, njih učiteljica se naga koplje z mladino, kateri se v zgodnji mladosti razkrivajo vse tajnosti spolnega življenja — nagaj fantje se igrajo z deklicami itd.! In posledice! Polno spolnih boleznih že med nežno mladino! Lani so morali napraviti poseben paviljon za spolno bolne otroke, kamor so spravili 150 spolno bolnih otrok — — Iz Boga in Kristusa se socialistično vzgojeni otroci javno norčujejo, duhovnika napadajo na ulici in v šoli in sramote vse, kar je krščanskega.

To je materialistični, brezverski in marksistični socializem, to so njegovi sadovi! Mislim, da je to dovolj, da se odpro vsakemu oči, kdor ima pošteno voljo — —

Dragi socialistični starši, ali boste tudi vi še nadalje podpirali tisto gibanje, ki hoče uničiti med mladino vsako moralo in poštenje, ki ubija vero, cerkev in preklinja Boga?!

Jaz sem prepričan, da je med našimi socialisti še mnogo poštenih mož, da so pač zašli med to družbo samo zato, ker so bili prevarani, napak poučeni in so v dobri veri mislili, da gre le za delavske koristi; ko bodo pa spoznali resnico, bodo obrnili hrbet brezverskemu in materialističnemu socializmu in se bodo oklenili krščanskega socializma.

Zavod za dojenčke.

Na pokopališču je velik prostor napolnjen z grobički malčkov, kojih bivanje na zemlji se ni štelo po letih, nego po mescih, večkrat komaj po dnevih. »Tu počivajo naši angelčki, ki jih je Bog poklical v nebesa, da za nas prosijo! Blagor jim!« Tako se čestokrat govori. Vendar pa si ne moremo kaj, da nas taka govorica, kadar jo čujemo, globoko žalosti.

Res je vzel Bog nekaj teh malčkov k Sebi vzlíc vsi pažnji, skrbnemu negovanju in previdnosti-roditeljev, a žal leži pretežno število mrlčkov v grobu vsled nepoučenosti mater, vsled slabe prehrane, ali pa vsled slabega negovanja

in koncem koncev vsled neodpušljive brezbriznosti človeške družbe sploh.

Zaščita mater in dece zavaruje kvalitativno in kvantitativno vrednost naroda, vrh tega je največje važnosti iz ekonomskega, družabnega in kulturnega stališča.

Tega prepričanja so danes vsi kulturni narodi. Pri vseh zapazimo socialne in higijenske naprave, ki olajšavajo materam njih materinske dolžnosti in ščitijo dete v najnežnejši dobi.

Žal smo v naši državi v tem oziru še zelo zaostali. Ker državne oblasti v tem oziiru ne store dovolj, se morajo pobrigati zato zasebniki, predvsem zasebne dobrodelne organizacije. Že lansko leto, povodom društvenega zboru dne 29. januarja 1925, je društvo za otroško varstvo in mladinsko skrb v sodnem okraju Tržič spravilo v tir vprašanje pobrige za dojenčke in matere za časa poroda, da se pri nas kolikor možno omeji umrljivost dojenčev, ki slabi našo narodno moč.

Potreben bi bil pouk o dojenju, o umetni prehrani, negi in boleznih dojenčev, razni nasveti materam, nadzorstvo nad dojenji, posvetovalnice za matere in dojnišnice.

Ker je gmotno stanje društva za otroško varstvo in mladinsko skrb jako slabo, se je obrnilo za pomoč na tukajšnja Vincencijeva konferenca, katera je z veseljem vabilo sprejela in se po dolgem posvetovanju konečno odločila, da ustanovi v svoji hiši zavod za dojenčke. Seveda se proti takemu početju kopičijo zapreke in predno jih je bilo mogoče odstraniti je poteklo leto.

Glavno vprašanje so bili zavodovi prostori. Kje jih vzeti v Tržiču, ki je v tako silni stanovanjski bedi. Ni kazalo drugzega, kakor da se preneso v »Našem domu« spalnice sirotišnice iz l. nadstropja v podstrešne prostore. Res, da stane taka adaptacija mnogo novcev, ki jih konferenca ne premore. Zato se je obrnila s prošnjo za pomoč na tukajšnja Hranilnico in posojilnico, katera je v odborovi seji dne 29. novembra 1925 z ozirom na to, da praznuje letos petindvajsetletnico svojega obstoja, dovolila zdatno podporo, ki bo omogočila nameravano prezidavo. Pač s tem še zadeva ni povsem rešena. Treba bo še mnogo truda in denarja, a upamo, da nam bo Bog, kakor do sedaj, tudi to pot pomagal. Zato smo že stopili v dogovor s stavbenikom, ki bo še ta mesec izgotovil potrebne načrte. Kakor hitro se ogreje, pa pričnemo zidati.

V zavod bi sprejeli gotovo število dojenčkov takih mater, ki otrok same ne morejo imeti doma; tudi bi imeli otročiči vso oskrbo, matere bi pa lahko šle za poklicem. Imamo tudi sirote, katerim so pomrle matere; že dosedaj so se obračali razni očetje in oblasti do nas, da bi sprejeli na oskrbo kakega dojenčka — siroto, a nismo mogli tej želji ustreči. Ko bomo potrebno uredili, bomo lahko sprejemali tudi take sirotke.

Vas vse, ki se zanimате za malo deco, pa prosimo, da nas podpirate pri zapčetem delu s prispevki v denarjih, prepuštvijo starega perila za dojenčke ali na kak drug način pomagata, da se oživetvori ta dobrodelna ustanova.

Dobrodelni vestnik.

Vincencijeva konferenca v Tržiču. Darovi: V počastitev spomina po pokojnem gospodu Andreju Gassner je podarila gospa Ana Escher iz Aleksandrije Din 500.—; enako sta darovala v isti namen gospoda Federiks in Giovanni Glanzmann iz Trsta Din 500.—; uradništvo bombaževe predilnice in tkalnice Ed. Glanzmann & Andr. Gassner je nabralo ob priliki smrti svojega dolgoletnega predragega šefa Din 500.— v prid naši konferenci, kateri je pokojnik mnogo let načeloval, z namenom, da s tem na najboljši način počasti spomin blagega pokojnika.

Vsem dobrotnikom izrekamo v imenu konference, kakor tudi v imenu oskrbovanih sirot in revežev najiskrenejšo zahvalo in tisočeri »Bog plačaj!«

Tiha jubilarinja. Leta 1901 na praznik Marijinega Oznanenja dne 25. marca, toraj pravkar pred 25. leti se je sestalo v tukajšnji kaplaniji sedmero zavednih mož: gg. Ahačič

Franc, tovarnar v Trziču; Golmajer Janez, župan v Kovorju; Keržišnik Jožef in Potokar Jožef, kaplana v Trziču; Rožič Jakob, posestnik na Hudem; Soklič Gregor, posestnik v Lomu in Škerjanc Ambrož, posestnik v Seničnem, ki so ustanovili **Hranilnico in posojilnico v Trziču.**

Spodobi se, da se tudi mi spominjamo slavlja te za dobrobit delavskega, obrtnega in kmečkega stanu našega sodnega okraja izborna važne naprave.

Kakor vsaka dobra stvar je tudi hranilnica imela pričetkoma mnogo nasprotstva. Umevno, da so se vsi oderuli in nasprotniki nižjih slojev na vso moč branili, vsaj je bila s hranilnico zapečateni za vedno njih usoda. Pa ni nič pomagalo. Že takoj prvi dan delovanja se je priglasilo 18 posestnikov za članstvo, ki so bili vsi sprejeti v zadrugo. Kmalu jih je sledilo še več, tako, da je zadruga že koncem prvega leta imela 52 članov; danes jih šteje 262.

Začetkom je bil promet dokaj omejen, uradovalo se je vsako soboto od 10. do 12. ure in v nedeljo za delavce od 9. do 10. ure. Po vojski pa je poslovanje tako narastlo, da se je morala hranilnica preseliti iz kaplanije bolj v središče trga, koder so uradni prostori vsak dan dopoldne in popoldne za občinstvo odprti.

Pa kaj bomo na široko pripovedovali, naj številke govore!

Leta 1901 je bilo prometa kron 169.719.—, naloženega v hranilnico K 63.082.—; leta 1902 prometa K 192.443.—, naloženega v hranilnico K 96.111.—; leta 1903 prometa 304.799, naloženega v hranilnico 153.458.—; leta 1921 je bilo prometa K 4.132.717.—, naloženega v hranilnico K 1.777.937.—; leta 1922 prometa Din 2.246.064.—, naloženega v hranilnico Din 568.328.—; leta 1923 prometa Din 1.568.722.—, naloženega v hranilnico Din 746.152.—; leta 1924 prometa Din 3.368.614.—, naloženega v hranilnico Din 1.065.105.—; leta 1925 prometa Din 9.093.939.—, naloženega v hranilnico Din 1.690.186.—.

Da bi se po možnosti ustreglo trgovcem in obrtnikom, se je zadnji čas uvedlo obratovanje v tekočem računu s strankami. Lansko leto je bilo pri tem poslovanju prometa Din 4.503.210.—, kar kaže, kako umesna je bila ta naprava.

Največjega pomena za gospodarstvo nižjih slojev pa so bila posojila, ki so se dovoljevala proti nizkim obrestim, navadno na štiriletno in še daljšo dobo. Izposodilo se je v celoti od leta 1901 do koncem leta 1921 K 1.702.429.—, od leta 1922 do koncem leta 1925 pa Din 1.202.128.— ali v K 4.808.512.—, skupaj torej K 6.510.941.—.

Ker obrestna mera za posojila navadno ni presegala ono mero za vloge za več kot 1½%, se vidi kako nesebično je zadruga postopala. Nikoli ni gledala na svoj dobiček. Vesela je bila, da je krila svoje upravne stroške, zato je pa tudi njen rezervni zaklad v teku 25 let narastel komaj na borih Din 20.000.—.

Pa še ta skromen dobiček je šestokrat delila z dobrodelnimi občekoristnimi napravami in dobrimi društvi. Naj navedem le nekaj tacih. Slovensko delavsko stavbno društvo v Ljubljani, Ciril Metodova družba, Prosvetna družba sv. Jožefa v Trziču, Katoliško izobraževalno društvo v Križah, Slovenska straža, župna cerkev v Trziču, poprava kaplanije, občini Križ-Kovor za popravo ceste, prispevki Lomljanom za ustanovitev župnije, za vojaške domove, za goriške begunce itd., vsega skupaj gotovo več kot 8000 kron. Ako se vpošteva vrednost denarja pred vojsko, v katerem času so se ponajveč razdale te podpore, nam bo vsakdo pritrdil, da prištevamo našo tiho, skromno jublantanjo med prve dobrotvorne naprave v Trziču.

Še nekaj moramo h koncu omeniti, kar nam posebno dopade pri zavodu: »Zavedajoč se smotra, tiho delovanje.«

Bog daj obilo sreče i v bodoče!

Društvo za otroško varstvo in mladinsko skrb v Trziču ima svoj društveni zbor dne 11. marca 1926 zvečer ob 5. uri v prostorih Hranilnice in posojilnice v Trziču. Ako sklicani

društveni zbor ne bi bil sklepčen, vršil se bo drugi občini zbor, ki bo sklepčen ob vsakem številu navzočih društvenikov, eno uro pozneje. Dnevni red: 1. Poročilo načelnika. 2. Slučajnosti.

Oznanila za mesec marec.

Duhovne vaje za može in mladeniče se prično v četrtek dne 4. marca in trajajo do nedelje 7. marca zj. Govori bodo v četrtek zvečer, petek zjutraj in zvečer, soboto zjutraj in zvečer, nedeljo zjutraj. Razen v nedeljo bodo vsi govori pri sv. Andreju, v nedeljo pa v župni cerkvi. Zjutraj ob delavnikih bodo govori ob pol šestih, zvečer pa ob pol osmih. Duhovne vaje bo vodil p. Norbert iz Brezij. V nedeljo 7. marca, ki je prva nedelja v mesecu, bo skupno obhajilo za može in mladeniče. Vse fante in može prav lepo vabimo, da se udeležujejo teh duhovnih vaj in prejmejo takrat velikonočno spoved in obhajilo. Prosim, da zlasti možki ne odlašate velikonočne spovedi na zadnji teden, ker potem vsled velikega navala ne morete lahko priti na vrsto. Teh par dni se žrtvujte in si dovolite zjutraj in zvečer eno uro duhovnega dela pri duhovnih vajah. Te dni imajo pri vseh spovednicah prednost možki.

7. - 3. ned. v postu, pop. ob 2. križev pot in pete litanije presv. Srca Jezusovega. Po litanijah je shod za 3. red.

14. - 4. ned. v postu, služba božja po navadi. Pop. shod za Dekliško Marijino družbo.

16. se prične tridnevica na čast sv. Jožefu; vsaki dan zvečer ob 7. uri litanije sv. Jožefa.

19. Zapovedan praznik sv. Jožefa, patrona sv. Cerkve in varuha krščanskih družin, ob 6. sv. maša z blagoslovom, ob 10. pri sv. Jožefu, pop. ob 2. v župni cerkvi litanije sv. Jožefa, ob 3. pa pri sv. Jožefu pete litanije M. B.

21. Tiha nedelja, služba božja po navadi, pop. ura molitve za 3. red, od polu dveh pa za dekliško Mar. družbo.

24. Celodnevno češčenje presv. R. T., prejšnji dan naznani to polurno zvonjenje zvečer po Ave Mariji. Na dan vednega češčenja se ob 6. izpostavi Najsvetejše, nato je sv. maša, druga sv. maša bo ob 7., tretja ob 8., četrta — orglana — ob 10. Uro molitve naj molijo: Dolinci od 8. do 9. ure; Šentanci in Bistričanje od 9. do 10. ure; šolska mladina, ki ima dopoldan prosto, od 11. do 12., bližnji sosedje od 12. do 1., dekliška Marijina družba od 1. do 2., takrat naj pridejo tudi druga dekleta, ženska Mar. družba in žene od 2. do 3., šolske sestre od 3. do 4., šolska mladina od 4. do 5., tretji red in možki od 5. do 6.; ob 5.45 bodo slovesne litanije in zahvalna pesem, posamezne ure naznanaja veliki zvon, zvečer zvonijo kakor na predvečer, pri molitvah naj se molita predvsem 6. in 9. ura. Kdor prejme ta dan sv. zakramente, dobi pod navadnimi pogoji pop. odpustek, nepop. pa vselej, kadar obiše Najsvetejše, vsi ti odpustki se morejo nakloniti tudi vernim dušam v vical.

25. Nezapovedan praznik Marijinega Oznanenja, godovanje naše cerkvene patrone, ob 10. slovesna sv. maša z leviti, pri prvi sv. maši skupno obhajilo za dekliško Marijino družbo, popoldan ob 2. sprejem v žensko Marijino družbo in nato pete litanije M. B.

26. Praznik Žalostne Matere Božje, patrone ženske Marijine družbe, ob 6. skupno obhajilo za isto.

28. Cvetna nedelja, blagoslov oljk ob 9.45.

Mrliška kronika.

1. **Globočnik Ana**, roj. Pollak, vdova po tovarnarju, roj. 19. 7. 1852, umrla 9. januarja v Trziču št. 96. Bila je v resnici vzor krščanske matere, posebno vzor mnogim materam, ki se tako boje otrok, imela je 16 otrok, vse dobro vzgojila in kljub bolehnosti doživela tako lepo starost. Dokler je mogla, je hodila vsaki dan k sv. maši in obhajilu, mnogo je darovala na tihem v dobrodelne namene, bila je članica ženske Marijine družbe in tretjega reda. Njeno življenje je bilo samo molitev pa delo. Takih mater nam je treba!

2. **Gregelj Štefan**, zak. sin peka, Tržič št. 133, roj. 20. 8. 1925, umrl 18. jan.

3. **Premrov Anton**, predilniški kočijaž, Tržič št. 115, roj. 20. 10. 1854, umrl 25. jan. Šele ob njegovi smrti se je pokazalo, kako je bil splošno med delavci in gospodo priljubljen ta tihi in skromni mož. Njegov pogreb je bil naravnost veličasten. Bil je pač mož, ki ni znal nikomur reči žal besede, ki je vedno le vestno izpolnjeval svoje dolžnosti.

4. **Bodlaj Ivan**, sin delavke, Tržič št. 188, roj. 24. 10. 1925, umrl 25. januarja.

5. **Ahačič Frida**, roj. Švajger, vdova po fužinarju Nikolaju, Tržič št. 139, roj. 2. 3. 1892, umrla 1. februarja. Ob njenem pogrebu je pač ves Tržič sočustvoval z malimi širotkami, ki jih je pokojna zapustila. Kako je bila pokojna splošno spoštovana, je pač pričala velikanska udeležba ob njenem pogrebu. V svoji trgovini je prodajala naš Cerkveni glasnik. Naj ji Bog na onem svetu to obilo poplača.

6. **Ropret Ivan**, zak. sin delavca, Slap št. 111, star 10 mesecev, umrl 5. februarja.

7. **Mokorel Ivan**, čevljar, Tržič št. 221, roj. 20. 12. 1858, umrl 10. februarja.

8. **Kryštofek Eleonora**, zak. hči delavca, Tržič št. 113, umrla takoj po rojstvu.

Razno.

Preč. g. **Jos. Pollak**, duhovnik škofije Great Falls v Ameriki, je poslal sledeče pismo, ki ga objavljamo:

Prečastiti gospod župnik! Prilagam ček za 550 dinarjev (10 dolarjev), katere blagovolite izročiti Vincencijevi družbi, ali pa razdeliti med res potrebne tržiške uboge. To svoto pošiljam namesto venca na grob svoje dobre matere z prošnjo, da se je obdarovanci spominjajo v molitvah.

Za nepozabno pokojnico se moli tukaj morda prav toliko kot v Tržiču. Včeraj, dne 14. januarja je za pokojno mojo mater opravil tukajšnji škof Matija Lenihan z obilno asistenčno pontifikalno črno sv. mašo, katere se je udeležilo 11 duhovnikov, za tukajšnje razmere velikansko število, vse v mestu živeče redovnice, ki niso v klauzuri, bilo jih je blizu 80. Te so tudi oskrbele petje pri sv. opravilu, in toliko ljudstva, da je bila cerkev do zadnjega kotička polna. Pokojna moja mati v svoji skromnosti pač nikdar niso pričakovali, da bi za njimi opravil šam škof slovesni requiem. Darovalo se je nad 200 sv. obhajil in vsih pet naselbin, v katerih kot duhovni pastir opravljam službo božjo, me je naprosilo, da pridem in darujem sv. mašo za mater, ker se radi oddaljenosti niso mogli udeležiti slovesnega opravila v škofijskem mestu. Udeležili se bodo — kakor mi pišejo — polnoštevilno sv. opravila. Oba tukaj izhajajoča dnevnika, ki nista katoliška, sta prinesla nenaprošena žalostno vest o materini smrti. Več mojih faranov je mesto venca naročilo sv. maše. Kako lep zgled dajejo ameriški katoličani (moji farani so večinoma Irci) kako spoštovati svoje duhovnike in kako sočustvovati z njimi v veselju in žalosti! Vsim, ki so se brezdvomno v velikem številu udeležili pogreba in skazali moji materi zadnjo čast, lepa hvala. Priporočam vsem blago pokojnico v pobožno molitev.

Cerkveni koncert priredi koncem marca naš cerkveni pevski zbor. Čisti dobiček je namenjen za napravo novih orgel. Na to našo javnost že sedaj opozarjamo.

Tržiška pustna in postna. Na mostu se srečata mati in sin čevljar. Mati je šla ravno od maše, sin pa ves »nabasan« iz gostilne. Seveda si materino srce ni moglo kaj, da nebi sinu napravila male pridige. Ta pa v duhu postnega časa odgovori: »Oh žalosten spomin — ko sreča mater sin —!«

Najbolj potreben revež. V hišo stopi nabiralec darov s puščo. »Za katere reveže pa nabirate?« ga vprašajo. »Za maškarado« — se glasi odgovor.

Najbolj »bogaboječi« so pač tisti, ki se boje v božjo bližino — v cerkev in ostajajo med pridigo in sv. mašo — pred

cerkvijo ali na stopnicah. Seveda je ta strah — greh, za kateréga bo treba delati tisočkratno pokoro, zakaj Bogu ne bo ušel — nihče!

Tržičan pred sodbo. Bil je še precej dober mož, hodil je redno k nedeljski službi božji in vsako leto parkrat k sv. zakramentom, a imel je to grdo razvado, da je redno zamujal sv. mašo. Vsako nedeljo je počasi korakal proti cerkvi, včasih je pokadil pred cerkvijo še cigareto, ko je bila v cerkvi že pridiga. In moral je umreti, kakor vsak človek. In ko je prihajal pred sodnika, si je malo po farizejsko mislil: ubil nisem, k maši sem hodil, k spovedi dvakrat na leto, petke sem držal — no mi bomo šli kar gorki v nebesa! Ko pa pride pred sodnika, ga je pretresel mraz in groza — Sodnik ga je strogo vprašal: »Mož, koliko nedelj je v letu?« Dvainpetdeset, je hitro začuden odgovarjal dobri tržičan. »In pa še nekaj praznikov poleg,« je pristavil Gospod, »in ti si vsako nedeljo in vsak praznik zamudil sv. mašo, to da vsako leto okrog 60 grehov, štirideset let si tako živel, skupaj vseh teh grehov si napravil dvatisoč štiristo v življenju! Noben opomin ni nič pomagal, nikdar nisi delal pokore za te grehe, še spovedal se jih nisi redno — pojdi dvatisoč štiristo dni v vice — —!« »Oh, zakaj, zakaj, sem bil tako nespameten«, je vzdihnil tržičan in odšel delat bridko pokoro za svoje lahko-miselne zamude — — —

Spomini izza dijaških let.

(Dalje)

Koker so že utroc firbčen, je če pa sem po kamno brbov n je na ankat naletu na ane štenže. Kje šu dol po neh je pa pršu u an čevder. Not je bva ana železna kišta na nje je pa sdeva čudna prkazen, na po ženska, na po pa kača.

Fant se j ustrašu, ženska ga j pa nagovariva n mo povedova de j vona ta zakleta frajla n de jo von uhka reše.

Tri vrbove šibe more prneste pokel jo pa z usako trikrat fest naflikate, pa bo rešena. Samo fant se na sme bate, če bo vona vpiva.

No fant je res šu po tri vrbove palce n joj začev z njim pretepat.

K jo j ta prlkrat udaru, je zasikova koker kača, per ta drujmo žvako je zarjoveva koker žvina, ta treč bart se j pa u fanta zadgava, de j kar votu zbežate.

K je to frajla vidva ga j pa spet prosiva, nej jo še s ta drugo šibo naflika.

Fant se j dav res preprosite n jo j začev tepste, al je še hujš sikova, upiva in se v nga zaganjava koker to prl kat, zato j pa ta trečo šibo stran vrgu.

Frajla j bva strašno zavostna n je jokava: »Ze j bom pa mogva še dov h čakate na odrešenje. Najpreh se more od grada odtrgate ana velika skava k bo zdrčava v dolino dól do Pristavnjeka. Pokel se more na tist skale zasjate an vorh n k bo telk zrasu, de bodo uhka dile z njega žagale, ga bodo posekale, z dil pa naredle ano zibuko. Ta perl otrok k bo u te zibuke ležav bo an fant, k bo ratov dehoven n ta jo bo rešu.

No, skava se j res odtrgova, še danes jo uhka vidmo, tud vorh se j zasjav n že precej zrasu, pa ga j an šturm pre-kucnu, ze j pa na vem koko bo z zibuko.

An druj šac je vrh Konternece na Bidelnovmo travnko. Ankat sem glih per Meršlinarjo citre špilov. Ne dovgo, tokle če do ane dvehi po povnoč. K pridem na cesto j bva taká tma de nkol tga. Pa tavam če dolven. K pridem na Konternece sem pa kar zasvete na levo u brego ana uč. Pa se j prkazava, pa j spet zginva.

Use hdirje se mislim, šac gori! Tomba sreča te iše! Kar na gliho u bréh jo navizam. K sem mislu de sem že na vrho, sej pa tak veter uzignu, de me j kar ukol zauču. Pokel me j pa kar po luft nesvo, de nisem vedu če de sem. K se spet zbrihtam, je pa sonce sjavo n u graben per cest sem ležov, citre pa vse povomljene per mne.